

Het Verbond Blijft: Het Heilige Recht van Palestijnen op Hun Vaderland

Het verbond (brit) tussen God en de Kinderen van Israël, een heilige overeenkomst gebaseerd op rechtvaardigheid, gerechtigheid en de heiligheid van het leven, is een hoeksteen van de Abrahamitische traditie. Zoals verwoord in **Deuteronomium 7:6**, koos God de Israëlieten als “een heilig volk”, belast met een goddelijke missie om deze waarden te belichamen en te dienen als “een licht voor de volkeren” (**Jesaja 42:6**). Dit verbond is niet louter spiritueel—het is intrinsiek verbonden met het land Kanaän, beloofd aan Abrahams nageslacht in **Genesis 17:8**: “En Ik zal aan u en aan uw nageslacht na u het land van uw vreemdelingschap geven, heel het land Kanaän, als een eeuwig bezit.” De Talmoeed (**Bava Batra 100a**) benadrukt de heiligheid van het land, en verbindt de bewoners aan de plichten van het verbond. Toch heeft de geschiedenis deze band op de proef gesteld, wat de vraag oproept: wie zijn vandaag de ware erfgenamen van dit verbond?

Palestijnen, als genetische en historische afstammelingen van de oude Israëlieten, zijn de blijvende dragers van het verbond. Hun bekering tot het christendom en de islam weer spiegelt een continuïteit binnen de Abrahamitische traditie, terwijl hun voorouderlijke banden, voortdurende aanwezigheid en standvastige volharding (sumud) in lijn zijn met Gods geboden, waarmee zij hun heilige recht op hun vaderland bevestigen. Hun islamitische rentmeesterschap over de schepping, dat biodiversiteit behoudt door de teelt van olijven en inheemse bomen, contrasteert met de ecologische Nakba veroorzaakt door het planten van niet-inheemse dennen, die de meest catastrofale bosbranden in de geschiedenis van Israël hebben aangewakkerd, een teken van goddelijke afkeuring. Degenen die geweld plegen en ecologische schade aanrichten, terwijl ze goddelijke goedkeuring claimen, ont-heiligen Gods naam (chillul Hashem) en roepen goddelijke vergelding op (**Deuteronomium 32:25, Leviticus 18:29**).

Palestijnen als Afstammelingen van de Oorspronkelijke Dragere van het Verbond

De Kinderen van Israël, afstammelingen van Jakob (**Genesis 32:28**), waren de oorspronkelijke dragers van het verbond, ingesteld met Abraham (**Genesis 17:7**) en opnieuw bevestigd op de Sinaï (**Exodus 19:5-6**). De Talmoeed (**Sanhedrin 94a**) vertelt over de verstrooiing van de Tien Stammen na de Assyrische verovering (722 v.Chr.), maar Midrash Tanchuma (**Ki Tavo 3**) suggereert dat hun nakomelingen voortbestaan, gebonden aan de erfenis van het verbond. Genetische studies bieden empirische ondersteuning: Nebel et al. (2001) en Hammer et al. (2000) tonen aan dat Palestijnen Y-chromosoom haplogroepen (J1, J2) delen met oude Levantijnse populaties, waaronder Israëlieten en Kanaänieten. Archeologisch bewijs, zoals DNA uit Lachish (2019, *Science Advances*), bevestigt deze continuïteit, en verbindt Palestijnen met de inwoners van de regio over millennia.

Daarentegen traceren veel Israëlische leiders, zoals Benjamin Netanyahu, Yoav Gallant en Bezalel Smotrich, hun afkomst naar Oost-Europa—Polen en Oekraïne—waar Asjkenazische Joden voortkwamen uit een diaspora met Europese vermenging (Costa et al., 2013). Hun eeuwenlange afwezigheid in de regio contrasteert met de voortdurende aanwezigheid van Palestijnen. Het verbond, verbonden met het land (**Genesis 17:8**), vindt zijn trouwste erfgenamen in degenen die zijn gebleven—Palestijnen—wier sumud te midden van ont-heemding de roep van het verbond om rechtvaardigheid en volharding belichaamt.

Bekering tot Christendom en Islam als Abrahamitische Continuïteit

De bekering van Palestijnen tot het christendom (1e–4e eeuw n.Chr.) en de islam (7e–13e eeuw n.Chr.) verbreekt hun verbondsstatus niet, maar weerspiegelt de evolutie van de Abrahamitische traditie. Jodendom, christendom en islam delen een gemeenschappelijke afstamming via Abraham, “de vader van een menigte volkeren” (**Genesis 17:4**). Vroege Palestijnse christenen, vaak Joden die Jezus als de Messias accepteerden (**Handelingen 2:5–11**), hielden vast aan de ethische kern van het verbond: “Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (**Mattheüs 22:39**, citerend **Leviticus 19:18**). **Galaten 3:29** verklaart: “Als u van Christus bent, dan bent u Abrahams zaad en erfgenamen volgens de belofte,” waarmee hun verbondsrol wordt bevestigd. Evenzo vertelt de Koran over het verbond van de Kinderen van Israël (**Soera Al-Baqarah 2:40–47**), met nadruk op rechtvaardigheid en gerechtigheid (**Soera Al-Ma'idah 5:12**). Abraham, “noch Jood, noch christen, maar een moslim [onderwerpend aan God]” (**Soera Al-Imran 3:67**), framet de islam als een terugkeer naar zijn monotheïsme, waarbij het geloof van de Palestijnen deze erfenis voortzet.

Deze bekeringen zijn geen breuken maar aanpassingen, die de eisen van het verbond voor rechtvaardigheid, mededogen en de heiligheid van het leven behouden (**Sanhedrin 37a**). Palestijnen, als afstammelingen van de oorspronkelijke dragers, blijven gebonden aan de missie van het verbond, hun religieuze evolutie weerspiegelt de universele roep ervan over de Abrahamitische geloven heen.

Voorouderlijke Banden en Voortdurende Aanwezigheid als Vervulling van het Verbond

De voorouderlijke banden en voortdurende aanwezigheid van Palestijnen sluiten aan bij Gods geboden, waarmee zij hun heilige recht op het land bevestigen. **Genesis 12:7** belooft: “Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven,” herbevestigd als een “eeuwig bezit” (**Genesis 17:8**). Palestijnen, met genetische en historische continuïteit, zijn dit nageslacht, hun verblijf een vervulling van de goddelijke wil. Hun sumud—het doorstaan van de Nakba van 1948 (~700.000 ontheemden, UNRWA) en voortdurende onteigening (~700.000 kolonisten in de Westelijke Jordaanoever, Peace Now, 2023; ~1,9 miljoen ontheemden in Gaza, UN OCHA, 2025)—belichaamt de missie van het verbond om “een licht voor de volkeren” te zijn (**Jesaja 42:6**). De Talmoed (**Berachot 10a**) roept op tot rechtvaardigheid om de ziel te verlossen, een principe dat Palestijnen hooghouden door middel van geweldloze weer-

stand en pleitbezorging voor zelfbeschikking, bevestigd door internationaal recht (VN-verklaring over de rechten van inheemse volkeren, 2007).

De Koran versterkt dit recht, en wijst op Gods gebod om “in het land te wonen” (**Soera Al-Isra 17:104**) en rechtvaardigheid te handhaven (**Soera An-Nisa 4:135**). De veerkracht van Palestijnen tegen schendingen—de illegale bezetting en nederzettingen van Israël (ICJ, 2024, citerend de Vierde Geneefse Conventie, Artikel 49)—weerspiegelt hun verbondsplicht, hun aanwezigheid getuigt van de heiligheid van het land.

Islamitisch Rentmeesterschap vs. Ecologische Nakba: Palestijnen als Verbondgebonden Bewakers

De roep van het verbond om rechtvaardigheid en heiligheid strekt zich uit tot het rentmeesterschap over de schepping, een plicht die Palestijnen vervullen door islamitische principes die biodiversiteit behouden. De Koran beveelt gelovigen om “de aarde niet te corrumperen” (**Soera Al-A'raf 7:56**) en tuinen te onderhouden (**Soera Al-Baqarah 2:266**). De teelt van olijven, johannesbroodbomen en citrusvruchten door Palestijnen—ondersteunend aan 80.000–100.000 gezinnen en 14% van hun economie (Visualizing Palestine, 2013)—voedt de vruchtbaarheid van het land en de culturele herinnering, en voldoet aan de eis van het verbond om “te bewerken en te bewaren” (**Genesis 2:15, Soera Al-Ma'idah 5:12**). Hun terrassenlandbouw en brandbestendige inheemse soorten belichamen sumud, in lijn met de islamitische roep om rechtvaardig rentmeesterschap.

Daarentegen heeft het planten van meer dan 250 miljoen niet-inheemse dennen door de JNF, ter vervanging van meer dan 800.000 olijfbomen en het bedekken van 531 Palestijnse dorpen (Pappé, 2006), een ecologische Nakba veroorzaakt. Deze dennen verzuren de bodem, schaden de biodiversiteit (Lorber, 2012), en hun brandbare harsen hebben de meest catastrofale bosbranden in de geschiedenis van Israël aangewakkerd, waarbij meer dan 25.000 dunams zijn verbrand tegen mei 2025, Canada Park verwoest en Jeruzalem bedreigd (The Times of Israel, 2025; Haaretz, 2025). Deze ontheiliging, die het Palestijnse erfgoed uitwist, signaleert goddelijke afkeuring (**Deuteronomium 28:63-64**), terwijl het herplanten van olijfbomen door Palestijnen hun rol als verbondgebonden bewakers bevestigt.

Recht op het Land en een Oproep tot Rechtvaardigheid

De verbondsstatus van Palestijnen—geworteld in afstamming, continuïteit en islamitisch rentmeesterschap—bevestigt hun heilige recht op hun vaderland. **Deuteronomium 16:20** beveelt: “Rechtvaardigheid, en alleen rechtvaardigheid, zult gij najagen,” weerklinkend in tradities: **Micha 6:8** in het jodendom, **Mattheüs 5:9** in het christendom (“Zalig zijn de vrede-stichters”), en **Soera An-Nisa 4:135** in de islam. Hun duurzame landbouw contrasteert met de ecologische Nakba, en versterkt hun rol als rechtmatige erfgenamen van het land. De uitspraak van het ICJ in 2024 tegen illegale nederzettingen en de erkenning door de VN van het recht op terugkeer (Resolutie 194, 1948) sluiten aan bij deze goddelijke en wettelijke imperatieven, en veroordelen de voortdurende onteigening.

Degenen die geweld plegen in Gaza (~42.000 doden, Ministerie van Gezondheid Gaza, oktober 2024) en ecologische schade aanrichten, terwijl ze goddelijke goedkeuring claimen, begaan chillul Hashem (**Ezechiël 36:20, Yoma 86a**), en schenden de heiligheid van het verbond van het leven (**pikuach nefesh, Mishneh Torah, Hilchot Rotzeach 1:1**). Het Boek Openbaring (**20:7-9**) kan het lijden van Gaza symboliseren als een aanval op het “kamp van de heiligen,” wat goddelijke afkeuring onderstreept. Palestijnen, als erfgenamen van het verbond, belichamen de roep ervan om rechtvaardigheid en gerechtigheid, hun sumud een vervulling van Gods belofte.

Dit is een laatste waarschuwing aan degenen die geweld en ecologische vernietiging plegen: stop het bloedvergieten, herstel het land, zoek rechtvaardigheid (**Jesaja 1:18**), toon berouw (**Berachot 10a**), en verlos uw zielen, of sta voor goddelijke vergelding (**Deuteronomium 28:63-64, Pirkei Avot 5:8**). Palestijnen eren, door hun afstamming, aanwezigheid en rentmeesterschap, de blijvende erfenis van het verbond. Het erkennen van hun heilige recht op hun vaderland—niet door verplaatsing, maar door co-existentie en rechtvaardigheid—verenigt de Abrahamitische geloven in een gedeelde streven naar vrede.